

De același autor
au mai apărut la RAO

Seria John Puller

Ziua zero

Cei uitați

Seria Clubul Camel

Clubul Camel

Colecționarii

Rece ca piatra

Seria Vega Jane

Lovitura de grație

Tărâmul celor cinci cercuri

Seria Sean King și Michelle Maxwell

Ultima secundă

Jocul orelor

Un simplu geniu

Ultimul supraviețuitor

Putere absolută

DAVID BALDACCI

JUSTIȚIE DIVINĂ

CAPITOLUL 1

Golful Chesapeake este cel mai mare estuar din America. Lung de aproape o sută șazeci de kilometri, suprafața apei acoperă o zonă de aproximativ o sută șazeci și opt de mii trei sute cincizeci de kilometri pătrați, având mai mult de o sută cincizeci de râuri și pâraie care se varsă în el. În plus, este și casă pentru nenumărate păsări și viețuitoare acvatice și un loc sigur pentru legiunile de turiști. Golful este, într-adevăr, o creație de o frumusețe remarcabilă, numai când nu se întâmplă să înoți în mijlocul blestemăției pe timp de furtună, în întunericul primelor ore ale dimineții.

Oliver Stone ieși din apă și respiră lacom aerul sărat și dens, un om însetat în mijlocul oceanului de un trilion de tone. Plonjonul prelung îl făcuse să se scufunde mai mult decât era sănătos. Totuși, când te arunci de pe o stâncă înaltă de zece metri într-un ocean agitat, ar trebui să fii recunoscător că trăiești. În timp ce înota, se uită împrejur ca să-și dea seama unde era. Nimic din ce vedea nu era prea atrăgător acum. Cu fiecare fulger care strălucea în întuneric, văzu stânca înaltă cât o clădire cu trei etaje de pe care plonjase. Era în golf de mai puțin de un minut și totuși frigul i se strecura deja în oase în ciuda costumului complet de înot pe care îl purta pe sub haine. Își scoase pantalonii îmbibați cu

apă, cămașa și pantofii, iar apoi înotă spre est. Nu avea mult timp să facă asta.

Res. După douăzeci de minute, se îndreptă spre țărm, membrele fiindu-i înțepenite. Înainte, putea înota toată ziua, dar nu mai avea douăzeci de ani. Acum își dorea numai să ajungă pe țărm; se săturase să pretindă că era pește.

Înotă viguros în direcția unei crăpături din stâncă. Ieși din valuri și alergă spre un bolovan mai mare, de unde își luă sacul cu haine pe care îl ascunsese dinainte. Scoțându-și costumul de înot, se șterse cu un prosop și se schimbă cu alte haine și își puse o pereche de teniși. Vări hainele ude în sac, îl legă de o piatră și îl aruncă în golful măturat de furtuni, unde urma să se alăture puștii sale cu lunetă, veche de câteva decenii. În mod oficial, își lăsase în urmă meseria de asasin plătit. Spera că avea să supraviețuiască astfel încât să se bucure de noua viață, pentru că în acel moment șansele erau împărțite.

Stone merse atent pe poteca stâncoasă, spre una de pământ și, după zece minute, ajunse la marginea unei păduri unde pini cu rădăcini nu prea adânci se înclinau din cauza brizei marine. După ce alergă douăzeci de minute, ajunse la rândul de clădiri dărăpănate, majoritatea aproape un morman de moloz. Lumina dintre nori începea să devină mai puternică în timp ce intră pe fereastra celei mai mici colibe. De fapt, nu era decât un simplu adăpost cu un acoperiș înclinat, deși avea luxul unei uși și al unei podele. Se uită la ceas. Avea cel mult zece minute la dispoziție. Deja obosit, își scoase din nou hainele, apoi intră în dușul minuscul cu țevi ruginite din care țărăia un firicel de apă calduță. Totuși, se frecă temeinic, îndepărtând duhoarea și sarea golfului agitat – ștergând, de fapt, dovada. Acum făcea totul mecanic, mintea lui fiind prea amorțită ca să îl îndrume. Dar asta avea să se schimbe,

încercările de intimidare urmau să înceapă. Deja își imagina soldații care veneau după el.

Stone aștepta bătaia din ușa, pe care o auzi în timp ce se îmbrăca.

– Hei, omule, ești gata? strigă vocea, pătrunzând prin ușa de placaj ca laba unei pisici într-o gaură de șoarece.

Drept răspuns, Stone lovi viguros cu mâna în podeaua șubredă de scânduri cât se încălță, îmbrăcă haina zdrențuită, își trase bine pe frunte o șapcă John Deere și-și puse ochelari cu dioptrii mari. Își trecu o mână peste barba gri care îi crescuse în ultimele șase luni, apoi deschise ușa și dădu din cap spre bărbatul scund și îndesat care stătea în fața lui. Tipul era masiv ca un butoi, ochiul drept îi era leneș, iar dinții erau îngălbeniți din cauza prea multor țigări Winston și a cafelelor duble de la Maxwell House. Acesta în mod clar nu era un ținut al cafelei cu lapte. Pe cap avea o șapcă Green Bay Packers. Purta o eșarfă uzată de fermier, cizme murdare de lucru și o haină zdrențuită, pătată cu ulei. Cu toate astea, zâmbea relaxat.

– Este frig în dimineața asta, spuse bărbatul, frecându-și nasul borcanat și scoțând din gură țigara aprinsă.

„Mie-mi zici?“, gândi Stone.

– Dar ar trebui să se încălzească, adaugă bărbatul, apoi bău cafea din termosul oficial NASCAR, lăsând câteva picături să-i curgă pe bărbie când îl îndepărtă de buze.

Stone dădu aprobator din cap în timp ce-și plecă fața bărboasă, iar ochii lui de obicei atenți deveniră goi dindărătul lentilelor murdare. Mergând în spatele celui lalt bărbat, Stone își îndoi piciorul stâng spre exterior și schiopătă, ceea ce-l făcu mai scund cu câțiva centimetri.

Se apucaseră să încarce lemne de foc într-un Ford F-150 vechi cu pneuri uzate când mașina de poliție și berlinele negre intrară pe alee, aruncând pietrișul în toate direcțiile ca pe niște bile. Bărbații musculoși și tunși scurt care coborâră din mașini purtau haine de ploaie albastre pe spatele cărora scria „FBI” cu litere aurii și pistoale cu încărcătoare de paisprezece gloanțe în tocul de la centură. Trei dintre ei se apropiară de Stone și prietenul lui, în timp ce un șerif gras și fără uniformă, cu cizme negre lustruite și o pălărie Stetson se grăbi să îi ajungă din urmă.

– Care este treaba, Virgil? îl întrebă Green Bay pe șerif. Iar a evadat vreun ticălos din închisoare? Vă spun, băieți, ar trebui să-i dați dracului de liberali și să vă faceți treaba mai cu trageră de inimă!

Virgil scutură din cap, ridurile de îngrijorare apărându-i pe frunte.

– Nu-i vorba de nicio închisoare. Un bărbat este mort, Leroy.

– Ce bărbat?

Unul dintre agenții FBI izbucni:

– Arată-mi un act identitate!

– Unde erați tu și prietenul tău în urmă cu o oră? spuse un altul.

Leroy se uită de la un agent la celălalt și apoi la șerif.

– Virgil, ce naiba se întâmplă?

– Așa cum am spus, un bărbat este mort. Un om important. Numele lui este...

Dând din mână, un agent îl întrerupse.

– Actul de identitate. Acum!

Leroy scoase repede un portofel subțire din buzunarul salopetei și-i dădu permisul de conducere. Cât timp unul

dintre agenți introduse numărul documentului într-un calculator portabil pe care îl scosese din geacă, un alt agent întinse mâna spre Stone.

Stone nu se clinti, ci doar se uită inexpresiv, dând din buze și îndoindu-și exagerat piciorul lovit. Părea confuz, exact așa cum trebuia.

– Nu are permis de conducere, spuse Leroy. Nu are nimic. La naiba, nici măcar nu poate să vorbească; scoate numai niște mormăieli.

Agenții FBI îl încercuiră pe Stone.

– Lucrează pentru tine?

– Da, domnule. De patru luni deja. Este un muncitor bun și are spatele puternic. Nu cere mulți bani – de fapt, nu vrea decât cazare și masă. Dar are un picior rănit și nu este prea inteligent. Nu prea s-au înghesuit mulți să-l angajeze.

Agenții își coborâră privirea la unghiul proeminent al piciorului lui Stone, după care se uitară din nou la chipul lui de ochelarist și la barba stufoasă.

– Cum te cheamă? îl întrebă unul dintre ei.

Stone mormăi și făcu mai multe mișcări smucite cu mâna, ca și când s-ar fi dat în spectacol cu un soi de arte marțiale în fața agentului federal.

– Cred că e limbajul semnelor sau așa ceva, spuse obosit Leroy. Nu cunosc limbajul semnelor, deci nu-i știu numele adevărat. Îl strig doar „Hei, omule” și îi arăt ce trebuie să facă. Pare să funcționeze. Și nu poți spune că am face noi operații pe inimă aici; în mare parte, doar aruncăm rahaturi în camion.

– Spune-i să-și ridice cracul pantalonilor de pe piciorul lovit, zise un agent.

– Pentru ce?

– Spune-i odată!

Leroy îi arată lui Stone ce să facă, ridicându-și propriul craç al pantalonilor.

Stone se aplecă și, cu o dificultate improvizată, îl imită pe Leroy.

Toți bărbații se holbară la cicatricea urâtă de pe rotulă.

– La naiba! spuse Leroy. Nu e de mirare că nu poate să meargă bine!

Același agent FBI îi făcu semn cu mâna lui Stone să își coboare pantalonul.

– Bine, în regulă.

Stone nu crezuse vreodată că avea să fie recunoscător pentru vechea rană de baionetă pe care i-o făcuse un soldat nord-vietnamez. Părea mai gravă decât era de fapt, deoarece chirurgia fusese nevoită să îl trateze pe Stone în plină junglă, în mijlocul unui baraj de artilerie. Era de înțeles că doctorului îi tremuraseră mâinile.

– Leroy și cu mine am crescut împreună aici, spuse șeriful Virgil. El juca în centru, iar eu eram fundaș în echipa de fotbal a școlii care a câștigat campionatul local în urmă cu patruzeci de ani. Nu umblă aiurea și nu ucide oameni. Cât despre tipul ăla de acolo, este ușor să-ți dai seama că e imposibil să fie lunetist.

Agentul FBI îi aruncă înapoi lui Leroy permisul de conducere și se uită la colegii lui.

– Este curat, mormăi el pe un ton dezamăgit.

– Unde te duceai? spuse un alt agent în timp ce se uită la camionul încărcat pe jumătate.

– În același loc în care mă duc întotdeauna la ora asta a dimineații și în perioada asta a anului. Ducem niște lemn oamenilor care nu au timp să îl taie singuri și îl vindem

înainte să vină frigul. Apoi coborâm spre port ca să lucrez la barcă. Poate o scot în larg dacă se calmează marea.

– Ai o barcă? întrebă brusc agentul.

Leroy se uită la Virgil cu o expresie comică.

– Mda, am un iaht grozav! zise și arătă în spatele lui. Ne place să ne plimbăm prin Golful Chesapeake și poate să prindem niște crabi. Am auzit că oamenilor de pe aici le plac porcăriile astea.

– Leroy, termină cu prostiile înainte să intri în bucluc! spuse repede Virgil. Treaba asta e serioasă.

– Cred că este, replică Leroy. Dar dacă un bărbat este mort, ați face bine să nu mai pierdeți timpul vorbind cu noi. Deoarece nu știm absolut nimic.

– Ai văzut pe cineva trecând pe aici în dimineața asta?

– N-am văzut nicio mașină până să sosiți voi și amândoi ne-am trezit înainte să se lumineze de-a binelea.

Stone șchiopătă spre camion și începu să arunce lemnele în remorcă.

Agenții se uitară unul la celălalt. Unul dintre ei mormăi:

– Să mergem!

Câteva secunde mai târziu, dispărură.

Leroy se duse la camion și începu să încarce.

– Mă întreb cine-i bărbatul care a murit? zise el mai mult pentru sine. Ei spun că e un om important. Mulți oameni importanți sunt pe lumea asta. Dar mor la fel ca noi. Așa face Dumnezeu dreptate-n viață.

Stone mormăi prelung și puternic.

Leroy se uită la el și zâmbi.

– Hei, omule, e cel mai inteligent lucru pe care l-am auzit toată dimineața!

După ce ziua de lucru se termină, Stone îi făcu semn lui Leroy că pleca. Leroy părea să fie mulțumit.

– Sunt surprins că ai rezistat atât de mult. Noroc! El scoase câteva bancnote uzate de douăzeci de dolari și i le înmână. Stone luă banii, îl bătu ușor pe spate pe bărbat și se îndepărtă șchiopătând.

După ce își pregăti sacul, Stone plecă pe jos și făcu auto-stopul spre Washington, urcându-se în spatele unei camioane, șoferul nedorindu-și să îl lase pe jegosul de Stone să meargă lângă el în căldura din cabină. Stone nu se supără. Chestia asta îi oferă timp de gândire. Și avea multe lucruri la care să se gândească. Tocmai îi ucisese pe doi dintre cei mai importanți bărbați din țară în aceeași zi – de fapt, la două ore distanță – folosind pușca pe care o aruncase mai devreme în ocean, înainte să plonjeze de pe stânci.

Camioneta îl lăsă în apropiere de zona Foggy Bottom a capitalei, iar Stone plecă spre vechea lui casă din cimitirul Mt. Zion.

Trebuia să trimită o scrisoare și să ia ceva.

Apoi ar fi avut timp să plece.

Aliasul lui, John Carr, era, în sfârșit, mort.

Iar șansele erau foarte mari ca Oliver Stone să îl urmeze imediat.

CAPITOLUL 2

Baraca era întunecată, cimitirul și mai întunecat. Singurul lucru vizibil era aburul respirației lui Stone când se combina cu aerul rece. El se uită cu atenție la fiecare centimetru pătrat al cimitirului deoarece acum nu își permitea să facă vreo greșală. Era o prostie să vină aici, dar considera că loialitatea nu era o alegere, ci o datorie. Iar el era cine era. Cel puțin nu reușiseră să îi știrbească personalitatea.

Așteptase în apropiere cam o jumătate de oră ca să vadă dacă părea ceva ciudat. Locuința lui fusese supravegheată câteva luni după ce o abandonase. Știa deoarece îi urmărise pe supraveghetori. Totuși, după patru luni de absență, ei renunțaseră și plecaseră. Asta nu însemna că nu se puteau întoarce. Și după evenimentele din dimineața asta, probabil că aveau s-o facă. Polițiștii îi-ar spune că toate morțile violente merită să fie cercetate la fel de minuțios. Totuși, în realitate, cu cât mai importantă era victima, cu atât mai sânguincioasă era căutarea. Și pe baza acestei axiome, ei ar fi adus o armată ca să rezolve cazul de față.

Mulțumit în cele din urmă, se târî pe sub gardul din spatele cimitirului și se furișă spre o piatră funerară imensă. O răsturnă, dezvăluind micul compartiment săpat în pământul de dedesubt. Luă cutia ascunsă acolo, o băgă în sacul lui și

apoi puse piatra la loc. Atinse piatra funerară cu afecțiune. Numele decedatului care zăcea aici fusese șters de multă vreme. Dar Stone cercetase oamenii care fuseseră îngropați la Mt. Zion și știa că acesta era locul de veci al lui Samuel Washington, un sclav eliberat care își dăduse viața ca să-i ajute pe alții ca el să fie liberi. El se simțea oarecum înrudit cu tipul deoarece, într-un fel, știa exact cum era să nu fi liber.

Se uită la casă în amurgul care se transforma rapid în noapte. Știa că Annabelle Conroy locuia aici. Mașina ei închiriată era parcată lângă poarta din față. Și fusese înăuntru cât ea lipsise câteva luni. Casa arăta mult mai bine decât atunci când locuise el acolo. Totuși, știa că îi era imposibil să mai rămână la Mt. Zion – asta dacă nu zăcea la aproximativ doi metri sub pământ. Cu cele două apăsări de trăgaci de dimineață, devenise cel mai căutat om din America.

Se întrebă unde era ea în seara asta. Spera că era în oraș bucurându-se de viață, deși, de vreme ce știrea celor două crime era peste tot, știa că prietenii lui ar fi dedus cu ușurință ce se întâmplase. Trăgea speranța că nu îl desconsiderau. Acesta era adevărul motiv pentru care se afla aici în seara asta.

Nu voia să își lase prietenii să-l aștepte. Agenții federali nu erau incompetenți. Ar fi venit aici în cele din urmă. Stone își dorea din toată inima să poată face mai multe pentru Clubul Camel, după tot ajutorul primit. Se gândise, pur și simplu, să se predea. Însă mentalitatea de supraviețuitor era atât de adânc înrădăcinată în el încât să se îndrepte spre propria execuție nu era o alegere. Nu putea să le permită să câștige astfel. Trebuiau să se străduiască mai mult.

Scrisoarea pe care o ținea era formulată cu grijă. Nu era o mărturisire, deoarece le-ar fi creat prietenilor săi o și mai

mare dilemă. În mod clar, Stone era într-o situație dificilă, dar le datora ceva. Ar fi trebuit să știe că viața pe care o dusese acolo avea o singură concluzie.

Asta.

Scoase scrisoarea din buzunar și o înfășură în jurul mânerului cuțitului scos dintr-un alt buzunar, legând-o cu sfoară. Tinti din întunericul curții laterale și îl aruncă. Cuțitul se înfipse în stâlpul verandei.

„Adio.“

Mai avea de vizitat un loc.

După câteva clipe, se târa din nou pe sub gard. Se îndreptă spre stația Foggy Bottom și urcă în tren. Mai târziu, după o plimbare pe jos de treizeci de minute, ajunse la un alt cimitir.

De ce se simțea mai bine cu morții decât cu cei vii? Răspunsul era relativ simplu. Morții, în mod convenabil, nu puneau întrebări.

Chiar și pe întuneric, găsi repede mormântul pe care îl căuta. Îngenunche, dădu la o parte niște frunze și se uită la piatra de mormânt.

Aici se odihnea Milton Farb, un alt membru al Clubului Camel și singurul decedat. Totuși, chiar și mort, Milton avea să facă întotdeauna parte din banda neoficială a teoreticienilor conspirației care insista asupra unui singur lucru: adevărul.

Păcat că liderul lor nu respectase acel principiu.

Singurul motiv pentru care dragul lui prieten era mort era el însuși.

Greșeala mea.

Din cauza lui, genialul și ciudatul Milton zăcea acum pentru totdeauna aici, un glonț de calibru mare curmându-i